

ЗАКОН

О МЕЂУНАРОДНИМ МЕРАМА ОГРАНИЧАВАЊА

I. УВОДНЕ ОДРЕДБЕ

Предмет закона

Члан 1.

Овим законом прописује се поступак спровођења међународних мера ограничавања које Република Србија уводи, примењује или укида на основу правних аката донетих од стране Савета безбедности Уједињених нација, Организације за европску безбедност и сарадњу, као и правних аката других међународних организација који обавезују Републику Србију (у даљем тексту: мере ограничавања).

Међународне мере ограничавања

Члан 2.

Међународне мере ограничавања су мере које се примењују у циљу успостављања и очувања међународног мира и безбедности, поштовања међународног хуманитарног права, људских права и основних слобода и извршавања других међународних обавеза.

Примена закона

Члан 3.

Међународне мере ограничавања примењују се према:

- 1) државама;
- 2) међународним организацијама;
- 3) физичком лицу које има држављанство Републике Србије, а налази се на листи лица којима је уведена мера ограничавања;
- 4) физичком лицу које није држављанин Републике Србије, а борави на територији Републике Србије и које се налази на листи лица којима је уведена мера ограничавања;
- 5) правном лицу основаном у складу с прописима Републике Србије које се налази на листи лица којима је уведена мера ограничавања;
- 6) страном правном лицу ако поседује имовину и средства на територији Републике Србије, а које се налази на листи лица којима је уведена мера ограничавања.

Врсте међународних мера ограничавања

Члан 4.

Међународне мере ограничавања могу бити:

- 1) потпун или делимичан прекид дипломатских односа;
- 2) потпун или делимичан прекид економских и финансијских односа;
- 3) прекид саобраћаја, поштанских, телеграфских, телекомуникационих и других веза;
- 4) забрана трговине наоружањем;
- 5) забрана уласка на територију Републике Србије или преласка преко њене територије;
- 6) привремено ограничавање располагања имовином која се налази на територији Републике Србије;
- 7) привремено ограничавање располагања средствима;
- 8) друге међународне мере ограничавања, које се примењују у складу са међународним правом.

Значење појмова

Члан 5.

Појмови, у смислу овог закона, имају следећа значења:

- 1) *консолидована листа* је листа коју утврђује надлежно тело међународне организације која уводи мере ограничења;
- 2) *забрана трговине наоружањем* (ембарго на оружје) обухвата забрану промета и другог вида располагања оружјем, робом двоструке намене и војном опремом, као и послова посредовања, транспорта, пружања техничке и финансијске помоћи у вези са наоружањем, робом двоструке намене и војном опремом у иностранству;
- 3) *имовина* обухвата материјалну или нематеријалну, покретну или непокретну имовину на којој се право својине доказује исправом у било ком облику, укључујући електронску и дигиталну форму;
- 4) *средства* обухватају финансијска средства, и то:
 - готовину, чекове, новчана потраживања, менице, новчане дознаке и друга средства плаћања,
 - финансијске инструменте прописане законом којим се уређују хартије од вредности, укључујући акције, обвезнице и друге финансијске инструменте,
 - исправе којима се доказује право на финансијска средства или на друге финансијске изворе,
 - камате, дивиденде и друге приходе од средстава,
 - потраживања, кредите и акредитиве;

5) *привремено ограничење располагања имовином* представља мере привремене забране свих врста располагања имовином лицима на које се мере ограничавања односе;

6) *техничка помоћ* означава сваку помоћ или услугу која се односи на развој, производњу, поправке, састављање, тестирање, одржавање или било коју другу техничку услугу која се пружа као саветодавна услуга, спровођење обуке, преноса пословног знања и вештина, укључујући и помоћ која се пружа усмено;

7) *евиденција* представља збирку података о државама, међународним организацијама и физичким и правним лицима, према којима су уведене мере ограничавања;

8) *друге међународне мере ограничавања* су мере које су дефинисане у правном акту међународне организације о њиховом увођењу.

II. НАДЛЕЖНОСТ ЗА ПРИМЕНУ МЕРА

Одлука о примени уведених међународних мера ограничавања

Члан 6.

Одлуку о примени уведених међународних мера ограничавања доноси Влада, на предлог министарства надлежног за спољне послове (у даљем тексту: Министарство).

Одлуком из става 1. овог члана утврђују се основ за увођење међународне мере ограничавања, врста међународне мере ограничавања, начин њене примене, начин поступања надлежних органа, односно правних лица из члана 7. овог закона и време примене мере.

Ако у одлуци из става 2. овог члана није утврђено време примене међународне мере ограничавања, та мера се укида одлуком Владе на предлог Министарства.

Одлуке из ст. 1. и 3. овог члана објављују се у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Надлежност за примену међународних мера ограничавања

Члан 7.

Међународне мере ограничавања примењују државни органи, органи државне управе, органи локалне самоуправе, банке и друга правна и физичка лица (у даљем тексту: органи, правна и физичка лица надлежни за примену међународних мера ограничавања).

Обавештавање о спровођењу међународних мера ограничавања

Члан 8.

О предузетим мерама у вези спровођења уведених међународних мера ограничавања и њиховог укидања, Министарство дипломатским путем обавештава међународну организацију која је донела акт на основу којег је Влада донела одлуку о примени међународне мере ограничавања.

III. ПРИМЕНА МЕЂУНАРОДНИХ МЕРА ОГРАНИЧАВАЊА

Обавеза органа, правних и физичких лица

Члан 9.

Органи, правна и физичка лица надлежни за примену међународних мера ограничавања, дужни су да у оквиру своје надлежности, у складу са овим законом обезбеде примену међународних мера ограничавања и да о предузетим активностима обавесте Министарство.

Прибављање података

Члан 10.

Органи, правна и физичка лица надлежни за примену међународне мере ограничавања дужни су да доставе Министарству податке о спровођењу међународних мера ограничавања, који се редовно или на основу захтева достављају Савету безбедности Уједињених нација или његовим помоћним телима, Организацији за европску безбедност и сарадњу или другој међународној организацији која је увела међународне мере ограничавања.

Праћење примене мера ограничења

Члан 11.

Министарство образује Радну групу ради праћења примене мера ограничавања из овог закона.

Радну групу сачињавају представници државних органа и других органа надлежних за примену мера ограничавања које се примењују на основу овог закона.

Привремено ограничавање располагања имовином

Члан 12.

Међународна мера ограничавања имовином подразумева ограничавање дела или свих својинских овлашћења које власник има на имовини и спроводи се на имовини субјекта према коме је ова мера уведена. Имовина чије се

располагање привремено ограничава не може бити доступна субјекту, директно или индиректно.

Привремено ограничавање располагања средствима

Члан 13.

Међународна мера ограничавања спроводе се на средствима која су у својини, државини или их на други начин користи субјект према којем се мера примењује.

Средства чије је располагање ограничено применом међународне мере ограничавања не могу се учинити доступним субјекту из става 1. овог члана.

Ослобађање дела средстава

Члан 14.

Физичком лицу може се на његов захтев одобрити коришћење дела средстава чије је располагање ограничено применом међународне мере ограничавања кад су та средства неопходна за плаћање ванредних трошкова, као што су трошкови везани за рођење детета, смртни случај или друга слична ситуација, за потребе трошкова лечења, за подмиривање основних животних трошкова и др.

Захтев за ослобађање средстава из става 1. овог члана, физичко лице подноси Министарству.

О захтеву из става 2. овог члана одлучује Влада, на предлог Министарства.

IV. ЕВИДЕНТИРАЊЕ ПОДАТАКА О МЕРАМА ОГРАНИЧАВАЊА

Евиденција података о мерама ограничавања

Члан 15.

У циљу праћења увођења и контроле примене мера ограничавања успоставља се Евиденција података о мерама ограничавања, које се уводе према државама, међународним организацијама, физичким и правним лицима на које се мере ограничавања односе (у даљем тексту: Евиденција).

Садржина Евиденције

Члан 16.

Евиденција садржи следеће податке:

1) *о међународним мерама ограничавања*: назив правног акта, односно одлуке на основу које је мера уведена; назив државе, међународне организације према којој се уводи, физичко и правно лице према коме се уводи;

врсту мере; датум увођења, односно почетак примене, датум укидања, односно престанак примене међународне мере ограничавања према држави, међународној организацији или физичком и правном лицу, као и друге податке;

2) *за физичка лица*: име и презиме, датум и место рођења, пребивалиште или боравиште, држављанство, врсту и број личне исправе, матични број односно лични идентификациони број након његовог одређивања и додељивања, податке о имовини, имовинским правима и обавезама које имају на територији Републике Србије, датум почетка и датум престанка одређене мере ограничавања, предузете мере ограничавања и податке који се односе на покушај кршења мере ограничавања;

3) *за правна лица и друге субјекте*: назив и седиште правног лица, име и презиме лица овлашћеног за заступање правног лица, матични број, порески идентификациони број (ПИБ), податке о имовини, имовинским правима и обавезама које имају на територији Републике Србије, датум почетка и датум престанка одређене мере ограничавања, предузете мере ограничавања и податке које се односе на покушај кршења мере ограничавања.

Вођење и одржавање Евиденције

Члан 17.

Евиденцију води Министарство.

Подаци о физичким лицима из Евиденције чувају се, у складу са прописима којима се уређује заштита податка о личности и тајност података.

Чување података из Евиденције

Члан 18.

Подаци из Евиденције чувају се пет година од престанка мера ограничавања.

Подаци о физичким лицима у Евиденцији чувају се у складу са прописима којима се уређује заштиту података о личности и тајност података.

После истека рока из става 1. овог члана подаци се бришу, односно уништавају у складу са прописима којима се уређује заштита података о личности и тајност података или се архивирају у складу са прописима којима се уређује чување архивираних податка.

Обавеза достављања података

Члан 19.

Надлежни орган је дужан да Министарству, на његов захтев, достави податке из евиденције података коју води, а који се односе на физичко лице које је држављанин Републике Србије или правно лице које је основано у складу са прописима Републике Србије.

Физичка и правна лица дужна су да на захтев Министарства доставе податке из става 1. овог члана, са којима располажу.

Достављање података међународним организацијама

Члан 20.

Податке који су садржани у Евиденцији Министарство може доставити међународним организацијама из члана 1. овог закона, на њихов захтев, у складу са прописима којима се уређује заштита података о личности и тајност података.

Обавештавање физичког и правног лица

Члан 21.

Министарство обавештава физичко лице, које је држављанин Републике Србије и правно лице које је основано у складу са прописима Републике Србије да се налази на консолидованој листи међународне организације за примену међународне мере ограничавања.

Обавештење из става 1. овог члана садржи податке о разлозима стављања на консолидовану листу и о дејствима те мере.

Лични подаци

Члан 22.

Физичка лица имају право на увид, исправку и брисање података из Евиденције који се на њих односе, у складу са прописима којима се уређује заштита података о личности.

Подаци о правним лицима

Члан 23.

Правно лице има право на увид у податке из Евиденције који се на њега односе, у складу са прописима о тајности података.

Правно лице може поднети захтев за исправку и брисање података који су нетачни или се воде супротно овом закону.

О захтеву из става 2. овог члана одлучује Министарство.

Захтев физичког и правног лица које се налази на консолидованој листи

Члан 24.

Физичко и правно лице, које се налази на консолидованој листи, може преко Министарства, поднети захтев међународној организацији која је увела међународну меру ограничавања и затражити информације о разлозима стављања на ту листу.

Захтев из става 1. овог члана, Министарство дипломатским путем прослеђује међународној организацији.

Измене у Евиденцији и обавештење о брисању са консолидоване листе

Члан 25.

По добијању информације да се правно или физичко лице више не налази на консолидованој листи, Министарство ће извршити одговарајуће измене у Евиденцији и о томе обавестити то правно или физичко лице.

Одговорност за штету

Члан 26.

За штету која настане применом међународних мера ограничавања не може се поднети захтев за надокнаду штете против Републике Србије, органа, правних и физичких лица надлежних за примену међународних мера ограничавања.

IV. НАДЗОР

Члан 27.

Надзор над спровођењем овог закона врши Министарство.

V. КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 28.

Новчаном казном од 100.000 до 1.000.000 динара казниће се за прекршај правно лице ако не обезбеди примену међународних мера ограничавања и о предузетим активностима не обавести Министарство (члан 9).

За прекршај из става 1. овог члана казниће се физичко лице и одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 20.000 до 100.000 динара.

За прекршај из става 1. овог члана казниће се предузетник новчаном казном од 50.000 до 300.000 динара.

VI. ЗАВРШНА ОДРЕДБА

Члан 29.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о међународним мерама ограничавања (рестриктивне мере) је члан 97, став 1 Устава Републике Србије у којем је дефинисано да Република Србија уређује и обезбеђује „њен међународни положај и односе са другим државама и међународним организацијама“.

У складу са чланом 25. Повеље УН, државе чланице су у обавези да поштују и спроводе одлуке (резолуције) Савета безбедности Уједињених нација.

Савет безбедности Уједињених нација сходно Глави VII, члану 41 Повеље Уједињених нација усваја међународне мере ограничавања у циљу очувања међународног мира и безбедности.

II РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

1. Разлози за доношење закона у овој области су потреба усклађивања нашег законодавства у вези са обавезом поштовања и спровођења међународних мера ограничавања у складу са међународним правом, обавезама које проистичу из чланства у међународним организацијама чији је Република Србија члан или других организација чију политику у овој области прати. Поред тога, доношењем овог закона омогућује се извршавање обавеза у складу са међународним контролним извозним аранжманима којима је Р. Србија приступила - Група нуклеарних снабдевача (Nuclear Suppliers Group), у процесу је регулисања чланства - Васенарски аранжман (Wassenaar Arrangement) или има намеру да им приступи (Аустралијска група, Режим контроле ракетне технологије/MTCR).

Доношење овог Закона је и у функцији ефикасног извршавања обавеза које за Републику Србију произилазе из међународних споразума, као што је Уговор о трговини наоружањем (Arms Trade Treaty), који је Генерална скупштина Уједињених нација усвојила 3. априла 2013. године, а који је ступио на снагу 24. децембра 2014. године. Народна скупштина Републике Србије усвојила је Закон о потврђивању Уговора о трговини наоружањем 29. октобра 2014. године.

Као држава чланица Уједињених нација, Република Србија је у обавези да усвоји одговарајући правни акт који ће регулисати процедуру за увођење, примену и укидање међународних мера ограничавања, те да осигура да сва правна и физичка лица, као и други субјекти под њеном јурисдикцијом, извршавају обавезе из одговарајућих резолуција Савета безбедности Уједињених нација којима се уводе међународне мере ограничавања, као и других међународних организација чији је Република Србија члан.

2. Потреба за доношењем овог закона проистиче из чињенице да не постоји законска основа која би омогућила директну примену међународних мера ограничавања. Досадашња пракса, да се ове обавезе спроводе на основу одговарајућег закључка Владе Републике Србије, поред тога што успорава процес примене међународних мера ограничавања, не кореспондира са новим стандардима у већини европских држава.

Поред наведеног, доношењем овог закона Република Србија ће испунити једну од обавеза из Преговарачког поглавља 31 – Спољна, безбедносна и одбрамбена политика, чиме ће у потпуности бити успостављен правни оквир за примену међународних мера ограничавања.

Не само да ће се доношењем овог закона ојачати позиција Републике Србије у области извозне контроле наоружања, као државе која поседује респективну наменску индустрију, већ ће ово такође бити важан аргумент и приликом регулисања статуса у међународним контролним режимима у области извоза наоружања (Васенарски аранжман, Аустралијска група, МТСR и др), којим Република Србија намерава да приступи.

3. Систем мера које треба да се успоставе Законом о међународним мерама ограничавања подразумева постојање правног основа којим се дефинише процедура за њихову примену; обезбеђивање потребног нивоа транспарентности насталих обавеза, увођење обавезе установљавања евиденције података о мерама које се примењују; обавезу надлежних органа да предузму неопходне мере обавештавања лица која су држављанин Р. Србије, као и правних лица или других субјеката, уколико се налазе на листи уз резолуцију Савета безбедности Уједињених нација којима се оне уводе или другог правног акта друге међународне организације.

Међународне мере ограничавања се уводе на основу одговарајућих резолуција Савета безбедности Уједињених нација, у складу са Главом VII члан 41 Повеље Уједињених нација у циљу одржавања међународног мира и безбедности. Мере су различите и оне могу обухватити комплетан прекид дипломатских односа или њихово снижавање, прекид економских веза, прекид железничког, ваздушног, поморског саобраћаја или других средстава комуникација, и друго. Најчешће мере су увођење мера забране трговине оружјем, ограничавање кретања одређених лица, привремено ограничавање располагања имовином и друге мере.

4. Увођење међународних мера ограничавања представља међународни одговор у случајевима када нека чланица Уједињених нација угрожава међународни мир и безбедност, а које не подразумевају употребу војне силе. Универзални карактер чини Уједињене нације одговарајућим међународним форумом за увођење и праћење примене тих мера, за које се сматра да представљају ефикасан инструмент.

5. Нацрт је припремљен у складу са Националним програмом за интеграцију Републике Србије у Европску унију, усвајања правних тековина Европске уније (у поглављу 3.31.4 предвиђено је доношење Закона о међународним мерама ограничавања). Усвајање овог закона дефинисано је као приоритет у Националном програму за интеграцију Републике Србије у Европску унију.

III ОБЈАШЊЕЊА ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Предложени закон садржи решења којима се уређују питања у вези са увођењем, применом и укидањем међународних мера ограничавања које Република Србија примењује или укида у складу са међународним правом. Такође, одређују се надлежни државни органи за његову примену и уређује процедура примене тих мера, начин координације, вођења евиденције, обавештавање и др. Одређена питања у вези са регулисањем процедуре за

његову примену уредиће се одговарајућим подзаконским актима, који треба да буду донети након усвајања овог закона.

Одредбе овог закона се односе на спровођење међународних мера ограничавања које се уводе на основу:

- Резолуција Савета безбедности Уједињених нација, уведених на основу главе VII Повеље Уједињених нација,
- одлука Организације за европску безбедност и сарадњу,
- одлука других међународних организација чији је Република Србија члан или чијим се изјавама придружујемо у складу са спољнополитичким приоритетима,
- одлука других међународних субјеката чије непоштовање би било противно спољнополитичким интересима Републике Србије,
- мере ограничавања које Република Србија уводи по другом основу у складу са међународним правом.

На листи Уједињених нација, према којима се примењују ове мере налазе се следеће државе: ДР Конго, ДНР Кореја, Еритреја, Ирак, Иран, Либан, Либериа, Либија, Обала Слоноваче, Сомалија, Република Судан (Дарфур), Централноафричка Република, Гвинеја Бисао, као и лица са консолидоване листе Резолуције УН 1267 (1999) „Ал Каида, Осама Бин Ладен и Талибани и друге индивидуалне групе“. Савет безбедности Уједињених нација увео је, такође, санкције Јемену (Резолуција 2204, а у вези са Резолуцијом 2140) и према ИСИЛ (Резолуција 2199 СБ УН).

У члану 4. Нацрта закона садржане су дефиниције појединих појмова и израза који се користе у даљем тексту закона. Ове дефиниције су укључене са становишта потребе примене овог закона, као и њиховог тумачења у контексту примене међународних документа, а који садрже поменуте појмове и термине.

Закон не садржи одредбе о кривичним санкцијама које ће се примењивати према физичким лицима, правним лицима и одговорним лицима у случајевима непридржавања обавеза по основу овог закона, већ само одредбе о прекршајима које су предвиђене у V поглављу. Кривични законик Републике Србије у чл. 384а дефинише кривично дело у случајевима непоштовања санкција уведених од стране међународних организација чији је Р. Србија члан, за што је прописана казна затвора од 3 месеца до 3 године. Уколико извршавањем овог дела настане материјална штета за Републику Србију или штетне последице по њен углед или интересе, учинилац ће се казнити затвором од 1 до 8 година и новчаном казном.

За потребе примене овог закона потребно је успоставити евиденције података које се односе на државе, међународне организације и друге ентитете, као и према физичким и правним лицима.

Евиденције података се воде, у првом реду, на основу података који се објављују у одговарајућој Резолуцији Савета безбедности Уједињених нација (и њеним анексима), којом се уводе мере ограничавања и др. Ти подаци се налазе и на одговарајућим електронским адресама веб-сајта Уједињених нација.

Уколико се на поменутих листама налазе лица која су држављани Р. Србије или правна лица која су регистрована у нашој земљи, у таквим ситуацијама Р. Србија има обавезу да сарађује са надлежним Комитетом Савета безбедности УН, за примену односне резолуције и да достављање тражених података обавља у складу са законским прописима о заштити података о личности и тајности података.

IV ПРОЦЕНА ПОТРЕБНИХ ФИНАНСИЈСКИХ СРЕДСТАВА

Примена Закона о међународним мерама ограничавања не захтева посебна финансијска средства из буџета Републике Србије.

V УСАГЛАШАВАЊЕ СА ЗАКОНОДАВСТВОМ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ И МЕЂУНАРОДНИМ ОБАВЕЗАМА

Доношење Закона о међународним мерама ограничавања је предвиђено Националним планом за усвајање правних тековина Европске уније.

Европска унија примењује два типа мера ограничавања - мере које усваја Савет безбедности Уједињених нација и аутономне мере ограничавања које уводи Савет Европске уније. Мере усвојене од стране Савета безбедности Уједињених нација се примењују директно од стране земаља чланица. Аутономне мере ограничавања се уводе на основу члана 215. Уговора о функционисању Европске уније (Treaty on the functioning of the European Union - TFEU) и такође, директно примењују од стране чланица Европске уније. Појединачне мере према одређеним државама се уводе одлукама Савета ЕУ (заједничке позиције, директиве и др.) у оквиру Заједничке спољне и безбедносне политике.

ИЗЈАВА О УСКЛАЂЕНОСТИ ПРОПИСА СА ПРОПИСИМА ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ
--

1. Овлашћени предлагач прописа - Влада

Обрађивач: Министарство спољних послова

2. Назив прописа

Предлог закона о међународним мерама ограничавања

Draft Law on International Restrictive Measures

3. Усклађеност прописа са одредбама Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије са друге стране („Службени гласник РС”, број 83/08) (у даљем тексту: Споразум), односно са одредбама Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице, са једне стране, и Републике Србије, са друге стране („Службени гласник РС”, број 83/08) (у даљем тексту: Прелазни споразум)

а) Одредба Споразума и Прелазног споразума која се односе на нормативну садржину прописа

Члан 3. Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије са друге стране.

Чланови Споразума о стабилизацији и придруживању који се односе на наведени Закон су: Наслов1., Наслов 2., члан 10. тачке 2.б. и 2.г. и Наслов 7., чланови 80., 84., 86. и 87.

б) Прелазни рок за усклађивање законодавства према одредбама Споразума и Прелазног споразума

На наведену обавезу примењује се општи рок за усклађивање законодавства према члану 72. Споразума.

в) Оцена испуњености обавезе које произлазе из наведене одредбе Споразума и Прелазног споразума

„потпуно испуњава“

г) Разлози за делимично испуњавање, односно неиспуњавање обавеза које произлазе из наведене одредбе Споразума и Прелазног споразума

д) Веза са Националним програмом за интеграцију Републике Србије у Европску унију

Националним програмом за усвајање правних тековина Европске уније, у поглављу 3.31.4, предвиђено је доношење Закона о међународним мерама ограничавања (број НПАА бази 2008-289).

4. Усклађеност прописа са прописима Европске уније

а) Навођење примарних извора права ЕУ и усклађеност са њима

Уговор о Европској унији, Наслов V, Поглавље 2 „ Специфичне одредбе о заједничкој спољној и безбедносној политици“ – „потпуно усклађен“

Уговор о функционисању Европске уније, Део 5, Наслов IV, Мере ограничавања, члан 215- „ потпуно усклађен“

б) Навођење секундарних извора права ЕУ и усклађеност са њима

Заједнички став Савета Европске уније број 2008/944/CFSP, L 355/99. – Council Common position No. 2008/944/CFSP, L 355/99

Правила понашања у извозу оружја са оперативним одредбама C 66 E/48 - EU Code of Conduct on Arms Export Export (1998), C 66 E/48

Не постоји потреба усклађивања Предлог закона са наведена два прописа, јер се они првенствено односе на Закон о извозу и увозу наоружања и војне опреме. Пошто не постоји јединствен обавезујући пропис ЕУ у области мера ограничавања, већ је веза са правом ЕУ директно чл. 215 Уговора о функционисању ЕУ, нема потребе за попуњавањем Табеле о усклађености.

в) Навођење осталих извора права ЕУ и усклађеност са њима

г) Разлози за делимичну усклађеност, односно неусклађеност

д) Рок у којем је предвиђено постизање потпуне усклађености прописа са прописима Европске уније

5. Уколико не постоје одговарајуће надлежности Европске уније у материји коју регулише пропис, и/или не постоје одговарајући секундарни извори права Европске уније са којима је потребно обезбедити усклађеност, потребно је образложити ту чињеницу. У овом случају, није потребно попуњавати Табелу усклађености прописа. Табелу усклађености није потребно попуњавати и уколико се домаћим прописом не врши пренос одредби секундарног извора права Европске уније већ се искључиво врши примена или спровођење неког захтева који произилази из одредбе секундарног извора права (нпр. Предлогом одлуке о изради стратешке процене утицаја биће спроведена обавеза из члана 4. Директиве 2001/42/ЕЗ, али се не врши и пренос те одредбе директиве).

Не постоји јединствен обавезујући пропис ЕУ у области мера ограничавања, већ је веза са правом ЕУ овог Предлог закона директно чл. 215 Уговора о функционисању ЕУ, тако да нема потребе за попуњавањем Табеле о усклађености.

6. Да ли су претходно наведени извори права ЕУ преведени на српски језик?

Наведени извори права ЕУ нису преведени на српски језик.

7. Да ли је пропис преведен на неки службени језик ЕУ?

Пропис није преведен на неки од службених језика ЕУ.

8. Учешће консултаната у изради прописа и њихово мишљење о усклађености

У Предлог закона укључене су сугестије Европске службе за спољне послове добијене преко Канцеларије за европске интеграције.